sees! Ma tahan teile tema wanemate ja esiwanemate lugu köneleda, mite seks, et ma Pühleri rahwast tahaksin alwaks teha, waid et teie nende loost õpiksite Jumala teed targaste käia, — hale lugu ta kül on! Liisu esiwanem oli oma käed ilmasüüta werega roojastanud, ta poja Kristohwi käed olid ülekohtuga saadud waraga ühes, ja tema poja, Liisu isa käed tundsiwad mölemast süüst, siis oli selle suguwõsa mõõt ääreni täis, ja tema aset ei tunta enam maa peal. Kõik kolm nemad suriwad äkilist surma ja Liis, kes nende ainsaks warapärijaks jäi, elas kül kaua aega, aga ei olnud selle pitka ea sees palju õnnega koos, sest Jehowa ütleb: „Mina tahan wanemate patud nuhelda laste käte kolmandamast ja neljandamast põlwest saadik.“

Noh, pangge tähele ja pidage meeles, mis ma teile nüüd saan köneleda:

„Liisu esiwanema nimi oli Madis, ja elas tema kaua aega enne minu sündimist M..... maakonnas ühe suure krahwiherra mõisas.

Kord ütles tema ühe talumehele, otsegu kuri Ahab Nabotile: „Anna mulle oma wiinamägi, ta sünniks mulle õige parajaste rohuajaks.“ Talumees ei tahtnud oma käest äraanda. Madis, wiha täis, tõstis rasket walekaebdust tema peale, (ei tea mina just mite, mis asja ta mehe peale süüks ajas), ja lasi teda torni panna. Krahwiherra pidi sel korral kotu ärasõitma ja kinnitas Madiksele kõwaste, et ei pidand mehega midagi kurja etewõetama, ennegu tema ise pidi tagasi tulema, aga kurjal waenlasel ei olnud rahu midagi, enne kui oma kurja tegu oli otsa saatnud. Ta waletas ja wandus ja ajas senni kohtu mõistjate peale, kui nemad wiimaks waese süüta mehe peale kohut mõistsiwad, et teda pidi wõlla poodama kaarnate roaks.

Wiimsel ööl enne mehe surma nägi Madis unenägu, mis ta ihukarwad wärisema pani. Ta nägi unes, nagu oleks tema ise surnud ja põrguteed käimas. Kui põrgu wärawate ligi sai, wahtis kuriwaim ise läbi prau ja juhtus teda nägema. „Dih,“ ütleb kurrad,

Eesti-maa-rahwa Kalender 1862, k. 22